

Sommertræf 19. juli 2021 kl. 11.10-11.45:

Frygt og håb i denne tid: Hvad frygter man for? Hvad frygter man ikke for? Hvad siger Jesus Kristus? - åbent foredrag (LGJ)

*Inspiration fra Europæisk Luthersk Konferences foredrag 2.-4. juni på Zoom
Første foredrag ved pastor Sebastian Grünbaum:*

"At leve i min generation": håb og trusler fra vor tid i lyset af Kristi ord

Håb og trusler

*"De postmoderne tider er ikke længere så postmoderne." Sådan har en af mine kolleger sagt. Da vi studerede på universitetet et sted mellem 2000-2010, var den generelle atmosfære mere eller mindre, at vi er postmoderne. Det betød i en nøddeskal, at **jeg har min sandhed, og at du har din sandhed**. Så længe vi ikke skader hinanden fysisk eller mentalt (det vil sige, at vi opfører os som mennesker), er det alt sammen godt.*

En typisk samtale kan være sådan: "Du kan tænke, hvad du vil om noget. Jeg er glad for, at du er bekendende lutheraner og tror at bibelen er Guds ufejlbare og inspirerede ord. Det er ikke min sandhed. Jeg tror, at min kirke findes i naturen og i stilheden. Der finder jeg Gud.

Sådan er det ikke længere. Ungdommen i denne tid er på mange måder meget absolut.

En person kan have sin egen dagsorden til en vis grænse, men der er absolutte sandheder. Tænk bare på, hvad du offentligt kan sige om klimaændringer, forskellige seksuelle perversioner, indvandring eller forskellige religioner. Det er nogle af de emner, som du ikke har lov til at sige noget negativt om. Hvis du går imod den nuværende strøm med hensyn til disse emner, vil du brænde dig, uanset hvor berømt du er, eller hvor mange penge du har i lommen.

Min fortolkning af dette fænomen er dobbelt.

For det første tror jeg, at folk hungre efter mening. Den kultur, der gav dem "absolut frihed" til selv at forme sandheden på alle måder, form og indhold gav dem ikke mening, men gjorde det hele meningsløst. Efter denne "befrielse" kom ikke lykke og glæde, men komplet meningsløshed. Det førte ud i elendighed, for hvad er liv uden mening?

Det andet perspektiv er, at når "post-modernister" generelt taler om, at alt er relativt, betyder de kun normalt ting, de ikke er interesseret i eller er enige i. Således er folk, der er uenige med dem, nødt til at forklare, hvorfor religion og andre livsspørgsmål er relevante. Men de mener ikke, at de selv er nødt til at forklare deres egen holdninger. (Se Stephen Hicks, Explifying Postmodernism: Skepticism and Socialism from Rousseau to Foucault)

Spørgsmål.

1. Hvilke perspektiver åbner det, at mennesker hungre efter mening og når man indser, at ikke alt er relativt, og at man ikke kan behandle hinanden og naturen med ligegyldighed?
2. Hvad betyder det for kirken med hensyn til at proklamere Evangeliet og opbygge menigheder?

OVERVEJELSE: "Absolut frihed" førte til meningsløshed.

Hvorfor fører "den absolutte frihed" i sidste ende ud i tomhed? Hvorfor kan vi ikke tåle at være løst fra hinanden og løst fra Gud (gudløse).

Hvilke "sandheder" støtter mennesker i vor tid sig til for at redde sig selv, jorden og menneskeheden? Moralsk sandhed? Sandhed om hvordan verden er indrettet og kan reddes?

Kristi ord

Kirken har altid svaret med KRISTI ORD. Kristi egne ord sammenfatter det budskab, han kom med: "Omvend jer og tro på evangeliet!" Her sammenfattes hele det kristne budskab. Ordet vil gøre hvad Gud sender det til at gøre.

Men Ordet fungerer ikke "ex operere operato", [mekanisk – fordi man udtaler det], men når og hvor det behager Gud. Det er også det, vi kan se i lignelsen om Sædemanden: Matt. 13,3-9 og 18-23: ³ Og han talte meget til dem i lignelser og sagde: «Se, en sædemand gik ud for at så. ⁴ Og da han såede, faldt noget på vejen, og fuglene kom og åd det op. ...²³ Men det, som blev sået i den gode jord, det er ham, der hører ordet og fatter det og så bærer frugt og giver hundrede eller tres eller tredive fold.»

Forholdene i dag er på mange måder dårlige, men ikke håbløse. Men dårlige! Luther sammenlignede evangeliet med en regnbyge. Den bevæger sig fra det ene sted til det andet og vander jorden. Det er måske det, der er tilfældet hos os. Jeg har i hvert fald ikke selv set noget, der forudsiger store vækkelser i Europa. Måske må vi erkende, at vi som kristne er "en rest", der er tilbage, ligesom der på Elias' tid var 7000 tilbage, som ikke havde bøjet knæ for Ba'al.

Men hvor er da håbet for dem, der arbejder midt i en sådan tid? Lukas 12,35-48: ³⁵ I skal have kjortlen bundet op om lænderne og have lamperne tændt ³⁶ og være som mennesker, der venter på, hvornår deres herre vil bryde op fra brylluppet, så de straks kan lukke op for ham, når han kommer og banker på. ³⁷ Salige de tjenere, som Herren finder vågne, når han kommer! Sandelig siger jeg jer: Han skal binde kjortlen op om sig og lade dem sætte sig til bords og selv komme og sørge for dem. ³⁸ Om han så kommer i den anden eller tredje nattevagt -- salige er de, hvis han finder dem vågne. ... ⁴¹ Peter spurgte: «Herre, er det os, du taler om i denne lignelse, eller er det om alle?» ⁴² Herren svarede: «Hvem er da den tro og kloge forvalter, som af sin herre bliver sat til at give hans tjenestefolk mad i rette tid? ⁴³ Salig den tjener, som hans herre finder i færd med at gøre det, når han kommer! ... ⁴⁵ Men hvis den tjener siger som så: Min herre lader vente på sig! og derpå giver sig til at slå karlene og pigerne og at spise og drikke og fylde sig, ⁴⁶ så skal den tjeners herre komme en dag, han ikke venter, og i en time, han ikke kender, og hugge ham ned og lade ham dele skæbne med de utro...:

Tjenerens håb og glæde er ikke de fantastiske ting, der sker midt om natten, men når hans herre vender tilbage. Det er, hvad tjeneren skal se frem til og forvente. Den gode nyhed for enhver præst er, at Kristus ikke spørger om succes, men om trofasthed. Dette betyder også anger og tro for os som præster. Dette er grunden til, at vi selv er nødt til at leve af evangeliet. - Det er vigtigt at bemærke, at det evangelium, som vi forkynder, ikke går ud på, at vi siger NEJ til alt andet og er optaget af at se på vranglærere og kættere andre steder. Evangeliet SKAL være det sande evangelium. Jeg siger ikke, at vi ikke kan påpege det, som er forkert. Men vores fokus skal være krystalklart: "At give føde til fårene ved at forkynde evangeliet."

Når vi tænker på ovenstående lignelse, var der jo en fare for, at tjenerne begyndte at fokusere på alt andet: * Hvorfor er det så mørkt? * Hvad sker der egentlig? * Kunne jeg ikke lige så godt drikke og bruge min stilling, så jeg selv fik det lidt lettere. Men det ville distrahere tjenerne og få dem væk fra deres opgave og rette fokus. De skal gøre, hvad de er kaldet til at gøre. I en præsts tilfælde er det at forkynde evangeliet, det vil sige at give mennesker den mad, der givet evigt liv.

Den Augsburgske Bekendelse giver os en model, som det er en stor hjælp at bruge. Fra et naturligt perspektiv synes det ulogisk, at Den Augsburgske Bekendelse begynder med 21 punkter, hvor de bekender troen, og derefter nævner 7 punkter, hvor de fordømmer vranglæren. Havde de ikke flere ting at kritisere, og var der ikke mere presserende ting, der havde brug for korrektion. Helt sikkert. Men gennem Guds nåde forstod reformatorerne, at evangeliet var det primære, det vigtigste. Jeg synes, dette også skal være en model for vores forkyndelse: mindre kritik (af udenforstående, bevægelser og forskellige kirker) og mere evangelium. Fordi evangeliet giver liv, dræber loven.

Spørgsmål:

2. Hvorfor er det så svært at være trofast?

3. Er der noget, vi kunne gøre for bedre at holde fast ved og forkynde evangeliet?

OVERVEJELSE: Hvorfor skal præst og menighed ikke glæde er ikke de fantastiske ting, der sker midt om natten, men over det, som sker når deres Herre kommer tilbage?

Den sidste dom?

Jeg blev også bedt om at nævne noget om forkyndelsen om den sidste dom. Kirken er i sin natur et eskatologisk fællesskab (et fællesskab, som lever i de sidste tider før Herrens tilsynkomst).

Pastor Arthur Just siger, at "det eskatologiske perspektiv forgrener sig til alt i en kristens liv".

DØBEFONTEN: De første kristne markerede begyndelsen på deres liv i Kristus ved døbefonte, som var 8-sidede. Hermed pegede de på, at de i dåben trådte ind i evigheden gennem foreningen med Kristus og hans død og opstandelse.

I dag er mange døbefonte rundt om i verden stadig 8-sidede. - Det ville være godt, om vi genindførte døbefonte, som afspejler denne evige dimension i vores liv med Kristus.

DÅBEN: Men endnu mere, vores præster og menigheder har brug for at tale om og bruge dåben som den begivenhed, der fører os ind i livet med Kristus, der aldrig får ende.

SØNDAGEN: Søndag var den dag, hvor de kristne kom sammen til gudstjeneste, fordi Kristus opstod en søndag. Af samme grund bliver den korsfæstede og opstandnes kød givet til menigheden i brød og vin ved Herrens nadver hver søndag. Med Kristi legemlige tilstedeværelse var Herren nær, hans snarlige tilsynkomst og det evige liv. De kristne levede nu i den nye skabelses otte dag. ... Vi må genoprette søndagen ikke kun som gudstjenestedag, men som den dag, hvor nadveren fejres som det øjeblik, hvor himmel og jord mødes i Kristus. Jo mere vi lærer at leve eskatologisk (som var det den sidste dag), det vil sige at leve med at vide, at Jesus Kristus, den evige, bor blandt os og inden i os, jo flere lokale menigheder vil i deres gudstjeneste leve i tillid til, at Kristi forløsning er ægte og sand." (s. 127 "Himmel på jord" Kristi gaver i gudstjenesten. Arthur A. Just Jr.)

Og Kristus siger: *Den, der tror på ham, dømmes ikke; den, der ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet på Guds enbårne søns navn. Og dette er dommen, at lyset er kommet til verden, og menneskene elskede mørket frem for lyset, fordi deres gerninger var onde. (Johannes 3,18-19)*

Det vil sige, at vores udfordring er både at forkynde den sidste dom og at formidle og leve liturgisk, så folk forstår, at dommens tid er her og nu. Vi er skabt for evigheden, og vi lever dette evige liv allerede nu. Når vores konge vender tilbage, vil dette blive tydeligt, men det sker allerede her i tiden. Det guddommelige liv bryder frem midt i denne verden. Som apostlen Paulus skriver: *For vi er Kristi vellugt for Gud blandt dem, der frelses, og blandt dem, der fortabes -- for dem, der fortabes, en duft af død til død, for dem, der frelses, en duft af liv til liv. Og hvem duer til det? (2 Kor. 2,15-16)*

Denne verdens afslutning er i følge Bibelens ord forfærdelig og smuk på samme tid, ligesom evangeliet både er forfærdeligt og smukt.

For de, der er frelst, er det det bedste nogensinde, fordi alt, hvad der er ondt, korrupt, falsk og syndig, vil blive ødelagt for altid. Når Gud dømmes verden, betyder det befrielse og forløsning for Guds børn. Det er gode nyheder.

Men på samme tid betyder dette ødelæggelse og fordømmelse af alt det onde. Og det gælder også de mennesker, der ikke er rensede af blodet fra Guds lam.

Ved den sidste dom bliver evangeliets liv åbenbaret og tydeligt. Men også lovens forbandelse. Men indtil kan vi mennesker ignorere både frelsen og forbandelsen som fabler.

Spørgsmål:

4. Er evigheden og den sidste dom en integreret del af vores forkyndelse og liturgiske liv (andagtsliv, gudstjenesteliv)?

5. Forkynder vi også den sidste dom som et budskab fuld af håb og trøst, et budskab om Kristus, vores frelser?